

РЕШЕНИЕ

№ 22130

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46
състав**, в публично заседание на 01.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7056** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Й., гражданин на Р Турция, [дата на раждане] в Р Турция, адв. Е. Х. от АК – [населено място], срещу отказ за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване) рег. № ODR24001480V от 25.06.2024 г., издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Р България в [населено място], Р Турция, по заявление за виза вх. № 24001480 от 06.02.2024 г.

Жалбоподателят твърди, че отказът е незаконосъобразен, като постановен в противоречие с материалния закон и при липса на мотиви. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“. Твърди се още, че има сключен брак с българска гражданка, по време на който е родено детето му и с отказа се засяга правото му на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКЗПЧОС. Счита, че независимо от наличието на осъждане съгл. чл.10а, ал.1, т.6 ЗЧРБ, административният орган е следвало да обсъди дали се засяга правото му на личен и семеен живот, а не бланкетно да се позове на цитираната норма в издадения акт. Моли съда да отмени отказа и да изпрати преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението като разреши издаване на виза „D“. Претендира присъждане на направените в производството разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява. От процесуалния му представител адв. Х. е постъпила молба, в която заявява, че поддържа жалбата и моли

същата да бъде уважена. Претендират се разноси.

Ответникът, Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Р България в [населено място], Р Турция, в съдебно заседание не се представява. От процесуалния му представител гл. специалист А. е постъпила писмена защита, в която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление № ODR24001480V от 06.02.2024 г., подадено в Генералното консулство на Република България в О., жалбоподателят М. Й., гражданин на Република Турция, притежаващ паспорт № U32625486, издаден на 27.12.2023 г. е направил искане за издаване на виза тип „D“.

Към заявлението са приложени копие от паспорт; удостоверение за сключен граждански брак, издадено от [община] въз основа на акт за граждански брак № 0010 на 29. 03. 2021 г. между М. Й. и Н. Г. Х.; удостоверение за раждане № [ЕГН], издадено от [община] въз основа на акт за раждане № 1058/17.05.2024 г. копие от лична карта на Н. Г. Х.; договор за наем, сключен между М. Й. и Н. Г. Х., от една страна, и А. М. А., от друга страна; декларация по § 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ от А. А. за предоставяне адрес на пребиваване на двете лица; декларация от Н. Г. Х., че ще осигурява подслон на М. Й.; декларация от М. Й. и нарин Х., в която е посочено, че бракът не е сключен с цел заобикаляне на закона; декларация от М. Й., че ще пребивава повече от 12 месеца на адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 6, ап. В14, банково удостоверение от „Търговска банка Д“ АД, от които се установява, че М. Й. е клиент на търговската банка и разполагаемата наличност по банковата му сметка е в размер на 12 028, 45 лева; медицинска застраховка.

В административната преписка се съдържа справка от Главна републиканска прокуратура на Република Турция, в която е отразено, че М. Й. е осъждан.

Постановен е отказ за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване) рег. № ODR24001480V от 25.06.2024 г. от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Р България в [населено място], Р Турция, по заявление за виза вх. № 24001480 от 06.02.2024 г.

В съдебното производство е изискана информация от ДАНС относно проведената съгласувателна процедура по подаденото от жалбоподателя заявление, като е представено писмо рег. № Пд-31-2488/16.04.2024 г. от ТД на ДАНС – П., в което е посочено, че турският гражданин е осъден с влязла в сила присъда за извършено умишлено престъпление на територията на Република България, което се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода.

Постъпило е писмо от Дирекция „Миграция“, в което е отразено, че по подаденото от лицето заявление за издаване на виза тип „D“ е изразено отрицателно становище, тъй като турският гражданин има влязла в сила присъда за извършено престъпление № 206/15.08.2019 г. на РС – Пловдив, потвърдена с решение № 260000/04.01.2021 г. на ОС – Пловдив, влязла в сила на 21.01.2021 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл.9а, ал.2, т.4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права

и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8, ал.1 от ЕКПЧ. Видно от текста на жалбата пред съда, жалбоподателят се е позовал на обстоятелството, че има сключен граждански брак с българска гражданка. Следователно, жалбата попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи (л. 76).

Отказът е издаден в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ. Формално е спазена изискващата се форма тъй като отказът е издаден по предвидения в чл. 34, ал.1 от Наредбата образец - Приложение 7. Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ - обективирани в частта „допълнителни забележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата.

Жалбоподателят М. Й., турски гражданин, към момента на подаване на заявлението за издаване на виза е съпруг на български гражданин, съгласно представеният препис на удостоверение за сключен граждански брак. Същият е поискал издаване на виза за

дългосрочно пребиваване в Република България, вид "D" на основание чл.15, ал.1 вр. чл.24, ал.1, т. 18 ЗЧРБ с цел да получи разрешение за дългосрочно пребиваване в Република България като член на семейство на български гражданин.

Ответникът е отказал издаване на виза, на основание по т. 6, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ, като е приел, че са налице безспорни доказателства, че лицето е осъждано за умишлено престъпление на територията на Р България, което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода. В подкрепа на тези изводи са описаните по – горе и представени от ответника писмени доказателства, които не се оспорват от страна на жалбоподателя. Тези доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. От тези писмени доказателства се установява, че налице данни, че заявителят е осъден за умишлено престъпление, като постановената присъда е влязла в сила, предвиденото по закон наказание за това престъпление е повече от една година лишаване от свобода и жалбоподателят не е реабилитиран, поради което е налице сочената в постановения отказ хипотеза.

Въз основа на доказателствата ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. В конкретния случай, обжалваният отказ е издаден при спазване на административнопроизводствените правила.

Издаденият отказ е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Когато правните принципи предоставят защита на различни блага, които не могат да бъдат едновременно гарантирани, съдът е длъжен да направи своя собствена оценка и след претегляне на противоречивите интереси да разреши правния спор. В конкретния случай, от една страна, е налице принципът на законност, който е намерил отражение в разпоредбата на чл. 4 от ЗЧРБ и който гласи, че чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред. Казано по друг начин - за М. Й. е съществувало правно задължение да спазва законите в Република България. От друга страна разпоредбата на чл. 8, § 1 КЗПЧОС регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата. Държавите, без да нарушават произтичащите за тях ангажменти от договорите, могат да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на чл. 8, § 2 КЗПЧОС. Съгласно посочената разпоредба намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната, и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата на чл. 8, § 2 са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото

на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Няма как в пълна степен да се гарантира правото на М. Й. на зачитане на личния и семейния му живот. При всички положения за него ще са налице определени ограничения, резултат от постановения административен акт. При преценка на посочените по-горе принципи и основни права, съдът намира, че в конкретния случай трябва да се гарантира принципът на законност.

В конкретния случай намесата на администрацията и влиянието на нейните действия при упражняване на гарантираните от чл. 8 от ЕКЗПЧОС права на жалбоподателя е осъществена при условията на чл. 8, § 2 от Конвенцията, т.е. при наличие на законова норма, даваща правомощия на административния орган да предприеме действия в защита на обществения интерес и при съобразяване с принципа на пропорционалност. Съдът не установява и отказът да е издаден с цел, различна от разписаната в закона. Същата се свежда до налагане на рестрикция по отношение на лице, което извършва посочените в материалноправната норма на чл. 10 ЗЧРБ действия. Във връзка с последното се прави изводът, че се касае и за материалнозаконосъобразен акт (доколкото е изпълнен напълно описаният фактически състав по чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, към който препраща), постановен в производство без процесуални нарушения от надлежен орган.

Неоснователно е и оплакването на жалбоподателя за липса на мотиви. Макар и кратки/с оглед предоставеното място във стандартния формуляр/ изложените мотиви са достатъчни и ясни, основаващи се на събраните в хода на производството доказателства. Като част от мотивите следва да се разглеждат и събраните в хода на административното производство доказателства, а именно изложеното в преписката по извършената съгласувателна процедура основание на ТД на ДАНС и на Сектор „Миграция“ при ОДМВР – П. да дадат отрицателно становище по искането за издаване на виза.

Издаденият отказ е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Доколкото от ответника не е заявена претенция за разноски, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Воден от горното, Административен съд София - град, I отделение, 46-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Й. срещу отказ за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване) рег. № ODR24001480V от 25.06.2024 г., издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Р България в [населено място], Р Турция, по заявление за виза вх. № 24001480 от 06.02.2024 г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщение за изготвянето му.

Съдия: